

ПРОТОКОЛ

№ 156

гр. Варна, 14.02.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стоян К. Попов
Съдебни Славка Ив. Касабова
заседатели: Кирил В. Киров

при участието на секретаря Дебора Н. И.а
и прокурора С. Ив. С.

Сложи за разглеждане докладваното от Стоян К. Попов Наказателно дело от общ характер № 20233100201586 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

ПОДСЪДИМИТЕ:

Б. Т. Т. – редовно призован, явява се лично и с адв. Х. Х. – АК – Варна, редовно упълномощен и приет от съда от днес.

И. Н. П. – редовно призован, явява се лично и с адв. М. М. – АК – София, редовно упълномощен и приет от съда от днес.

Ц. С. Б. – редовно призована, явява се лично и с адв. А. Я. – АК – София, редовно упълномощен и приет от съда от днес.

ПОСТРАДАЛИ:

Община Варна – редовно призовани, явява се представител юрисконсулт Стоян Ненчев, надлежно упълномощен и приет от съда от днес.

Държавата чрез Министерство на финансите – явява се представител – гл. юриск. Рангелова – надлежно преупълномощена от областния управител на обл. Варна – Андрияна Андреева – редовно упълномощена от Министъра на финансите на РБ.

Съдът докладва постъпила молба от Община – Варна с представител юриск. Стоян Ненчев с искане за конституиране в настоящия процес в качеството граждански ищец и предявен граждански иск срещу подс. И. П. за нанесени имуществени вреди в резултат на престъпление по чл.219 ал.4, вр. ал.1 от НК за сумата от 7 520 143,76 /седем милиона петстотин и двадесет хиляди сто четиридесет и три лева и 76 ст./, ведно със законната лихва от датата на увреждането.

Съдът докладва постъпила молба от Държавата, представлявана от Министъра на финансите с искане за конституиране в настоящия процес в качеството на граждански ищец и предявен граждански иск срещу подс. Б. Т. за нанесени имуществени вреди в резултат на престъпление по чл.212 ал.5, вр. ал.3, вр. ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26 ал.1, вр. чл.20 ал.2 от НК за сумите от 4 474 973,26 лв /четири милиона четиристотин седемдесет и четири хиляди

деветстотин седемдесет и три лева и 26 ст./ и от 1 491 657,76 лв. /един милион четиристотин деветдесет и една хиляди шестстотин петдесет и седем лева и 76 ст./, ведно със законовата лихва от датата на увреждането, и срещу подс. Ц. Б. за нанесени имуществени вреди в резултат на престъпление по чл.212 ал.5, вр. ал.3, вр. ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26 ал.1, вр. чл.20 ал.2 от НК за сумите от 4 474 973,26 лв /четири милиона четиристотин седемдесет и четири хиляди деветстотин седемдесет и три лева и 26 ст./ и от 1 491 657,76 лв. /един милион четиристотин деветдесет и една хиляди шестстотин петдесет и седем лева и 76 ст./, ведно със законовата лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

СЪДЪТ дава възможност за становище по исканията за конституиране на страни.

ПРОКУРОРЪТ: Исковете са предявени своевременно. Считам, че разглеждането им няма да затрудни хода на настоящото производство, затова смятам, че няма пречка да бъдат приети за съвместно разглеждане.

АДВ. Х.: Считам, че така предявените иски биха затруднили производството по настоящото дело, с оглед обстоятелството, че към настоящия момент са представени огромно количество доказателства, които трябва да бъдат установени. С оглед на това обстоятелство, моля предявените иски по реда на ГПК да не бъдат съвместно разглеждани с настоящото производство.

АДВ. Я.: Ще взема становище само по предявения граждански иск срещу моята подзащитна Б.. Моето становище е, че не трябва да се приема за съвместно разглеждане, тъй като несъмнено ще затрудни наказателното производство поради следните обстоятелства: отсега казвам, че аз в хода на производството, при евентуално приет граждански иск, ще защитавам тезата за изтекла погасителна давност на правото на иск, което би го направило неоснователен. Тя ще почива най-общо на следната конструкция: в случая първо имаме изначално особено положение на законова фикция по отношение на активно легитимирания да предяви иск субект. Това са мотивите ми защо ще бъде затруднено наказателното производство. Няма нито конкретен пострадал, нито конкретно ощетено юридическо лице по НПК, а ощетена се явява самата държава, защото с деянията, описани в обвинителния акт, се твърди ощетяване на държавния бюджет. В този смисъл не Министерство на финансите е ощетено юридическо лице, а самата държава.

Второ – прието е за установено от същата тази Държава, чрез представителя на държавното обвинение, и е описано в обвинителния акт, че отново Държавата чрез Дирекция „Морска администрация“ би следвало да е намерила основания за разследване на същото това престъпление, предмет на обвинението още през 2014 г., когато, твърди се, нейни представители от Дирекция „Морска администрация“ са констатирали, че въпросния тръбопровод бил положен по дъното, а не под него, както било по изпълняване на проекта – стр.5, абз.2 от обвинителния акт.

Трето – същата тази Държава е започнала чрез органите на прокуратурата да изяснява тези обстоятелства едва през 2020 г., за да достигне до обвинението, предмет на настоящото дело.

И сега, през 2024 г., съответно 10 години след установяване на тези обстоятелства, твърдени пак от Държавата и 14 години след твърдените деяния, отново тази Държава предявява граждански иск срещу моята подзащитна. Това за мен е пример за черпене на права от собствено недобросъвестно поведение и то от страна на Държавата срещу многократно по-слабо позиционираното спрямо нея обвиняемо лице.

При приемане за съвместно разглеждане на този граждански иск, аз ще искам събиране на допълнителни доказателства за детайлно изясняване именно на тази конструкция, която Ви представих, и най-вече бездействието на Държавата да се занимава своевременно с твърдяното впоследствие от нея престъпно изпълнение на проект, с което тя сама, чрез собствените си органи, виновно се е поставила в положението да предяви граждански иск срещу моята подзащитна с неоправдано с нищо забавяне.

Именно поради това приемането за съвместно разглеждане на граждански иск несъмнено ще затрудни наказателното производство.

АДВ. М.: Моля да не приемате за съвместно разглеждане предявения иск от Община Варна в днешното съдебно заседание с нейния процесуален представител срещу подзащитния ми И. Н. П.. Макар и втората искова молба за съвместно разглеждане от Държавата срещу другите двама подсъдими – Б. Т. и Ц. Б., да не касае подзащитния ми в частност – също поддържам становището на колегата да не бъде приемане за съвместно разглеждане.

Защо считам, че исковата молба на Община Варна не следва да бъде приета за съвместно разглеждане? Разбира се, най-общата теза на защитата, към която се присъединявам, че приемането за съвместно разглеждане като самостоятелно основание ще затрудни разглеждането на наказателното производство, което лимитира почитаемия съдебен състав да ограничи вниманието си върху основните цели на наказателния процес, а именно установяване фактите по делото и виновността или невинността по предмета на обвинителния акт на подсъдимите, които прокуратурата е привлякла като обвиняеми и представила пред Вас.

Първо: исковата молба на Община Варна не отговаря на изискванията на ГПК за приемане за съвместно разглеждане по следните съображения: съгласно трайната практика на Върховния съд и на Върховния касационен съд на Република България всяко едно отклонение на исковата молба от рамките на обвинителния акт е самостоятелно основание да не бъде приемана за съвместно разглеждане, защото изначало по презумпция ще затрудни разглеждането на наказателното дело. Какво имам предвид? Исковата молба на Община Варна е предявена срещу един-единствен ответник – подзащитния ми И. П.. По делото са привлечени към наказателна отговорност още двама подсъдими, като в петитума на исковата молба претенцията на Община Варна спрямо подзащитния ми е разделена на 3 пункта за неправомерно увреждане, претендиращо резултат от извършено престъпление по чл.219 ал.4 – едно от повдигнатите с обвинителния акт обвинения на подзащитния ми. В същото време обаче, Община Варна твърди, че по-голямата част, а именно 3 623 552,13 евро, с левова равностойност 7 087 051,90 лв. са заплатени за актувани като изпълнени, но неизвършени строително-монтажни работи за полагане тръбата на тръбопровода с дълбочина 3м под дъното на Варненското езеро. Това обстоятелство е фиксирано в обвинителния акт и е повдигнато като обвинение и на другите двама подсъдими. Макар и с друга правна квалификация, така като прокурора е счел за необходимо да квалифицира техните престъпни деяния.

От тази гледна точка, по този петитум, аз в това съдебно заседание, в случай, че не приемете моите възражения и приемете за съвместно разглеждане исковата молба, се позовавам на изтекла погасителна давност, въпреки че това е въпрос по същество, но сега е момента да го направя. Само това обстоятелство, ако приемете тази искова молба за съвместно разглеждане, ще затрудни наказателния процес, защото ще ми даде правна възможност, от която ще се възползвам, да привлека по реда на ГПК като трета подпомагаща страна в гражданския иск, срещу който подзащитния ми ще следва да се защитава, другите двама подсъдими, тъй като с обвинителния акт прокурорът претендира, че те също са оцетили и извършили престъпление на базата точно на тази стойност за точно конкретно посочените в исковата молба актувани като изпълнени, но неизвършени в строителството монтажни работи.

От друга страна, в обвинителния акт много ясно е описано, че това се е случило преди повече от 5 год. – така както прокурора го е описал, следователно давността за гражданско преследване за имуществено удовлетворяване на тези причинени вреди наистина е изтекла. Т.е. Вие ще изпаднете в състоянието да събирате доказателства по граждански иск, по който за 90%, образно казано, от петитума давността е изтекла, а за останалите проценти от твърдяното оцетяване, тя не е изтекла.

В обвинителният акт много ясно е казано, че за тези 3 623 552,13 евро финансирането е извършено по европейската програма ИСПА, като средствата са предоставени от Министерството на околната среда и водите. Следователно Община Варна не може по никакъв начин да претендира, че е пострадала като оцетено юридическо лице, съгласно рамките на обвинителната теза. От тази гледна точка ще се постави въпроса за привличането в различно процесуално качество, съгласно нормите на ГПК, на Министерството на околната среда и водите и евентуално разглеждане на това каква част от тези предоставени

средства са по програма ИСПА, т.е. европейско финансиране, и каква част от тези средства са от държавния бюджет и предоставени от Министерството на околната среда и водите.

От тази гледна точка считам, че приемането за съвместно разглеждане на тази искова молба ще превърне наказателното производство в гражданско дело с един безкрайно непредвидим резултат с оглед разпоредбите на ГПК, които субсидиарно се прилагат за неуредените въпроси в НПК, а всички тези въпроси, които изредих, са такива.

От друга гледна точка съдията-докладчик е приел в разпореждането си за насрочване на разпоредително заседание, че оцетени юридически лица са Община Варна и Министерство на финансите. Скъромно искам да отбележа, че прокуратурата, в своята деятелност и в написването на обвинителния акт, не е изпълнила задълженията си по чл.246 и не е посочила като оцетени юридически лица никого. Т.е. съдията-докладчик сам е преценил, че трябва да привлече тези лица като оцетени според евентуално извлечение на твърденията в обвинителния акт и обвинителната теза. Още повече, че в рамките на ДП, обстоятелство, на което ще наблегна после, Община Варна изобщо не е привлечена като оцетено юридическо лице и разследващите и прокурора не са я брояли за такава, съответно не са спазили правата ѝ и материалите от ДП изобщо не е правен опит да бъдат предявявани. Следователно прокурора и разследващите органи не считат Община Варна за пострадало лице. В този смисъл не може едва в съдебна фаза пострадалото лице да се появи на разпоредителното заседание изведнъж.

С оглед на всичко казано, приемането за съвместно разглеждане на двете искиви молби ще затрудни изключително много наказателното производство, поради което моля да не ги приемате за съвместно разглеждане.

Съдът по направените искания:

По отношение на активната процесуална легитимация, съдът приема, с оглед обстоятелствената част на обвинителния акт и диспозитива, че активно легитимирани да се конституират в процеса са Държавата в лицето на Министерство на финансите по смисъла на чл. 31 и чл. 34 от ГПК, както и Община Варна, с оглед предявеното обвинение, в което се съдържа сума, платена от бюджета на Община Варна.

По отношение допускането, съдът счита, че направените искания за конституиране на страни следва да бъдат отклонени и то по достатъчен един единствен аргумент: делото е в изключителен обем, представлява фактическа и правна сложност, както с оглед участниците в него, а именно трима подсъдими, така и спецификата на материята, а това без съмнение ще затрудни наказателния процес и би могло да бъде основание за отлагане на делото, именно с оглед установяване основателността на гражданските претенции, както и техния размер.

Отделно от горното, искът на Община Варна не е конкретизиран нито по основание, нито по размер. Причинените вреди на Община Варна са единствено и само тези, платени от бюджета на Община Варна, а видно от петитума на исковата молба са заявени всички вреди, посочени в обвинителния акт.

Поради горните съображения, **СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Държавата, представлявана от Министерство на финансите за конституирането ѝ като граждански ищец по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Община Варна за конституирането ѝ като граждански ищец по делото.

Определението не подлежи на обжалване.

Прокурорът: Да се даде ход на делото.

Адв. Х.: Да се даде ход на делото.

Адв. М.: Да се даде ход на делото.

Адв. Я.: Да се даде ход на делото.

Подс. Т.: Да се даде ход на делото.

Подс. П.: Да се даде ход на делото.

Подс. Б.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки по хода на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА
РАЗПОРЕДИТЕЛНОТО ЗАСЕДАНИЕ

ПРИСТЪПВА към снемане самоличността на подсъдимите:

Б. Т. Т. – ***

Ц. С. Б. – ***

И. Н. П. – ***

Председателят на състава провери връчени ли са преписите и съобщенията по чл.247б от НПК и констатира, че подсъдимите са получили препис от обвинителния акт в срок.

Председателят на състава разясни правата по НПК на явилите се лица, както и за последствията от влязло в сила определение по въпросите на чл.248 ал.1 т.3 НПК.

Искания за отвод не постъпиха.

Съдът пристъпва към изслушване на лицата по чл.247б, ал. 1 и 2 от НПК по всички въпроси, посочени в чл.248, ал.1 от НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Предвид характера на повдигнатото обвинение делото е родово и местно подсъдно на ОС – Варна. Няма основания за спиране или прекратяване на наказателното производство. Считам, че в хода на досъдебното производство не са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, довели до някакъв начин до ограничаване процесуалните права на обвиняемия, пострадалия или неговите наследници.

Няма основания за разглеждане на делото по реда на особените правила. Не са налице основания за разглеждане на делото при закрити врата, привличане на резервен съдия или резервен заседател, назначаване на защитник, вещо лице, преводач или тълковник и извършване на съдебно-следствени действия по делегация. По отношение на тримата подсъдими няма постановени мерки за процесуална принуда, нямам искания за събиране на нови доказателства. За насрочването – предоставям на съда.

АДВ. Х.: Считам, че делото е подсъдно на Варненски окръжен съд по правилата на родовата и местна подсъдност.

По т.2: считам, че са налице основания за прекратяване на делото с оглед обстоятелството, че описаните в обвинителния акт действия на моя подзащитен са некоректно изложени с оглед обстоятелството, че той, в качеството си на представляващ дружеството, не е извършил твърдените в обвинителния акт действия. На първо място не е подписвал документи, от които да се установи, че извършените вреди са се случили с оглед обстоятелството, че тези документи са подписвани от трети лица, а не от него.

На следващо място искаме да посочим, че в обвинителния акт не са посочени обстоятелствата, че дружеството, което представлява моя подзащитен е сключило договор с трето лице относно установяване на фактите, свързани с дълбочината на изкопаване на съответното трасе, както и обстоятелството относно полагане на процесната тръба. Считам, че тези основания са достатъчни, не са установени и са пречка относно продължаване на производството.

Няма допуснато нарушение на фаза ДП, по т.4 – няма основания. Не са налице основанията по т.5. Не следва да се взимат мерки за процесуална принуда по отношение на тримата подсъдими. Нямам искания по доказателствата.

АДВ. Я.: По точките предмет на разпоредителното заседание: т.1 – делото е подсъдно на ВОС; т.2 – не са налице основания за прекратяване или спиране на наказателното производство.

По т.3 – според мен е налице отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на правата на позащитната ми Б. и по-конкретно правото ѝ да научи за какво престъпление е обвинена.

Три пункта са основните, върху които искам да обърна Вашето внимание: на първо място – крайно пестеливата фактическа обстановка в обвинителния акт относно начина на извършване на твърдяното престъпление, която трябва да бъде изложена според ал.2 на чл.246 НПК, въобще пречи да се разбере каква точно според прокурора е функцията при осъществяване на деянията на всеки един от трите типа документи, за които се твърди, че са с невярно съдържание и били съставени от моята подзащитна в съучастие. И ако по отношение на декларациите от трите типа документи, макар и наричани един път „декларации за кандидатстване“, а друг път „декларации за плащане“, и сертификатите за плащане, все пак има изложени някакви минимални твърдения в обстоятелствената част, а именно последния абзац на стр.3, който продължава на стр.4, че „с авторство на Т. и Б.“ – това е съвсем отделен въпрос дали това е така, но за съжаление не може да се реши още сега, и какво се е случило с тях. За третия тип инкриминирани документи, а именно фактурите, фактическата обстановка на обвинението не ни казва абсолютно нищо относно ролята им в твърдения начин на осъществяване на деянието, а само ги изброява.

На второ място: неяснота има в обвинителния акт и относно това кое е лицето, което според прокурора се е облагодетелствало неправомерно, получавайки без правно основание парични средства от Европейския кохезионен фонд. В диспозитива на обвинителния акт се говори за дружеството „Сфелинос А.Т.Е.Е.“ – Гърция чрез „Сфелинос“ БГ-клон България. В обстоятелствената част се говори първо за дружество „Сфелинос С.А.“ – Гърция – стр.1-4, докато на стр.13, абз.2 вече като неправомерно облагодетелствало се е посочено физическото лице В. К.. Това безспорно говори за неяснота на обвинителната теза относно един от елементите на твърдения да е извършен престъпен състав, което препятства правото на защита.

Третия пункт – на подзащитната ми е повдигнато обвинение за престъпление със съставомерния белег „в особено големи размери, представляващо особено тежък случай“, докато по отношение на частта „особено големи размери“, да кажем, че нещата са изначално ясни и не е нужно допълнително уточняване защо размерите са особено големи, то, според мен, не така стоят нещата с „тежкия случай“ – втората част на този белег. Въз основа на какви конкретни обективни и субективни елементи и свойства прокурорът приема, че се разкрива изключително висока степен на обществена опасност деянието и дееца кумулативно, както е според II, т.6 от Постановление №3 от 1970 г. по НД №3 от 1970 г. на Пленума на ВКС остава неясно. Още повече, че такива обстоятелства, твърдени от държавното обвинение, са описани за другия обвиняем – П., но не и за Б. и Т..

По другите точки: т.4 – не са налице основания за разглеждане на делото по реда на особените правила, по т.5 – няма необходимост, т.6 – няма нужда от преразглеждане на въпроса за мярката, нямаме искания за събиране на доказателства; делото да се гледа по общия ред.

АДВ. М.: По въпросите на чл.248 ал.1 вземам следното становище:

По т.1 – делото е подсъдно на ОС – Варна. По т.2 – не твърдя, че са налице основания

за прекратяване или спиране на наказателното производство.

По т.3 твърдя с ясна убеденост, че на досъдебно производство са настъпили така, както аз съм ги подредил, 15 съществени нарушения на процесуалните правила. Моето подреждане е твърде условно, тъй като някои от точките, които ще засегна, могат да съдържат в себе си самостоятелни основания за прекратяване на съдебното производство.

На първо място: подзащитният ми е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.352 ал.3 т.2, вр. ал.1 от НК с постановление от 14.04.2022 г., находящо се в т.113 от ДП, л.78–81. Впоследствие на 05.07.2023 г. му е предявено постановление за привличане като обвиняем (т.114 от ДП, л.32–36), в което е формулирано обвинение единствено за престъпление по чл.219 ал.4, вр. ал.1 от НК. Т.е. с две отделни постановления, на подзащитния ми са предявени две отделни обвинения. В чл.225 от НПК изрично се предвижда, че когато се налага да се включат нови престъпления или да се привлечат нови лица, разследващият орган докладва на прокурора и извършва ново привличане на обвиняем. Недопустимо е обвиняемия да бъде привличан неколккратно с отделни постановления за привличане в качеството на обвиняем за отделни престъпления. НПК и съдебната практика изискват всяко следващо постановление за привличане в качеството на обвиняем да съдържа в себе си всички обвинения за всички престъпления, които разследващите и държавното обвинение считат, че са необходими да бъдат възведени в отговорност. В противен случай процедурата „ново привличане в качеството на обвиняем“ би била напълно излишна с оглед на обстоятелството, че ще бъде игнорирана формулата на чл.219 от НПК. В процесния случай е било абсолютно недопустимо да бъде внесен обвинителен акт за престъплението чл.352 ал.3 т.2, вр. ал.1 от НК, каквото обвинение не е формулирано в последното по хронология постановление за привличане в качеството на обвиняем. Там е формулирано само престъплението по чл.219 ал.4 от НК. Това обстоятелство е абсолютно самостоятелно основание за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора за изправяне на тази нередност.

Второ: при описанието на фактическата страна на обвинението за престъплението по чл.352 ал.3 т.2, вр. ал.1 от НК на стр.11, 16 и 21 и 22 в обвинителния акт се твърди, че подзащитният ми „в периода от началото на месец август 2019 г. до 18.09.2020 г. в град Варна, като не изпълнил задълженията си като кмет на Община Варна, установени в разпоредбите на изброените в обвинителния акт нормативни актове допуснал органично замърсяване на воден басейн – Варненското езеро за значителен период от година и два месеца“. Периодът от началото на месец август 2019 г. до 18.09.2020 г. не съставлява „година и два месеца“ така, както прокурора го е описал. За защитата остава напълно неясно кой именно е периодът, в който се твърди, че е допуснато замърсяването, и дали „допълнителните дни“ до изпълването на продължителността от година и два месеца, както твърди прокурора, хронологически според държавното обвинение са поместени преди началото на месец август 2019 г. или след 18.09.2020 г., или в някакъв друг период, който ние не можем да предпологае какъв е според разбиранията на прокурора.

На следващо място, за нас е невъзможно да установим на какво основание за начален момент е определено „началото на месец август“ така, както е формулирано в обвинителния акт. На стр. 6 от обвинителния акт изрично се посочва, че в периода от 20.08.2019 г. до 18.09.2020 г. във водите на Варненското езеро изтекли директно голямо количество непречистени градски отпадни води. На същата дата е постъпил и сигналът за замърсяването на водите в акваторията на Варненското езеро. На стр.3 от обвинителния акт се твърди, че на 17.07.2015 г. г-н П., е бил уведомен, че процесният тръбопровод лежи по дъното, а не под дъното на Варненското езеро, и не предявил абсолютно никакви претенции спрямо строителя на съоръжението. От тази гледна точка нито датата на уведомяване за местоположението на тръбопровода, съгласно обвинителната теза, нито датата, на която започва замърсяването – пак съгласно обвинителната теза, не е началният момент на бездействието, за което е повдигнато обвинение. Абсолютно разминаване има между трите посочени от мен дати и периода. Какво се е случило от началото на м. август 2019 г. до 20.08.2019 г.? Кои свои задължения не е изпълнил г-н П., в резултат на което е допуснал замърсяване, което още дори не е започнало, съгласно тезата на държавното обвинение? Изобщо не е уточнено.

Защитата е изправена пред непосилната задача да оборва обвинение, което не е

конкретизирано не само от правна, но и от фактическа страна – кога започва и завършва изпълнителното деяние, което държавното обвинение по този пункт на обвинението претендира? При описване на фактическата обстановка са цитирани разпоредби от Закона за опазване на околната среда и Закона за водите, които се твърди, че са били нарушени, които се появяват едва след 25.09.2019 г., на която дата подзащитният ми издава заповед, с която назначава комисия за извършване на проверка на тръбопровода. Т.е. в самото обвинение са посочени твърдения, които чисто времево, разположени по този начин, не ни дават възможност да разберем каква е тезата на държавното обвинение, кога започва и кога завършва изпълнителното деяние.

Трето съществено нарушение на процесуалните правила: взаимноизключващи са до този момент твърдения за продължителността на изпълнителното деяние и възникването на общественоопасните последици от него досежно престъплението по чл.352 ал.3 т.2, вр. ал.1 НК. На стр.11, 16 и 21–22 от обвинителния акт се твърди, че подзащитният ми е допуснал органично замърсяване на езерото за значителен период от година и два месеца. На стр.6, 13, 14 и 23 обаче, се посочва, че замърсяването е продължило повече от една година. Това е трета различна версия с оглед твърденията в обстоятелствената част от прокурора кога започва и завършва изпълнителното деяние и кога започват да настъпват общественоопасните последици. Кое от всички тези твърдения на държавното обвинение е вярно? Терминът „повече от една година“ може да означава „една година и един ден“, а може да означава и „десет години“. НПК изисква изрично конкретизиране на тези обстоятелства и ТР №2 от 2000 г. на ОСНК на ВКС изрично поставя този въпрос с оглед обстоятелството, че обвиненият трябва да има времева и фактическа рамка на извършеното от него деяние, за да може правилно да се защити. В настоящия случай държавното обвинение има три различни противоречащи си тези, посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт за времето на започване и завършване на общественоопасните последици от конкретните деяния.

Четвъртото съществено нарушение на процесуалните правила: в обвинителния акт е налице абсолютна неяснота относно правните субекти, за които се твърди, че са претърпели вреди от престъплението по чл.219 ал.4, вр. ал.1 от НК. Според стр.4, 7–10, 17–21 от обвинителния акт – във връзка с обвиненията срещу подсъдимите Т. и Б. – за строително-монтажни работи, за които се твърди, че не са изпълнени, били изплатени суми от Европейския кохезионен фонд, предоставени на българската държава по програма ИСПА и от държавния бюджет на Република България. Едновременно с това на стр. 12 по отношение на обвинението по чл.219 ал.4, вр. ал.1 от НК срещу моя подзащитен се твърди, че „са последвали значителни щети за Община Варна“. На стр.13 е формулирано, и то на две места, ново, трето по ред отличаващо се твърдение – че „с бездействието си П. е ощетил държавния и общинския бюджети“ и че „е ощетил държавата и общината“. Впоследствие на стр.23 отново се посочва, че вредите са настъпили за Община Варна, като предполагаемо е отпаднало твърдението на прокурора до този момент за ощетяване и на държавния бюджет. При тези изключително тежки и многобройни противоречия относно обстоятелства, представляващи съставомерен признак относно обективната страна, а именно настъпилия вредоносен резултат, се нарушава съществено правото на защита на подзащитния ми, а също така и на другите подсъдими, а и на юридическите лица, евентуално претърпели вреди от процесните деяния. Това е така не само с оглед защитата срещу твърденията за съставомерно поведение от негова страна, а и с оглед упражняването на други процесуални права на г-н П., например евентуалното възстановяване на вредите по повдигнатите му обвинения, тъй като той не би бил наясно кои са пострадалите лица изначално, съгласно всичко казано до този момент, и на кого би следвало да се възстановят тези вреди, като една процесуално-правна възможност за облекчаване на правното му положение. Още по-очевидно нарушение, произтичащо от всичко казано до тук, се изразява в това, че ако вредите или част от тях са настъпили за държавния бюджет или за трето лице, различно от Община Варна, подзащитният ми не би имал правомощие изобщо да предприеме каквито и да е правни действия, насочени към защита на правата и законните интереси на увредените субекти – в цялост или за съответната част от вредите с оглед дължостното качество, което е обладал към инкриминирания с обвинителния акт период.

Петото нарушение, което аз считам също за особено съществено: последица от гореизложеното се явява и друг фундаментален недостатък на внесенния обвинителен акт, изобщо както имах възможността да кажа в по-предходна процедура – в него не са посочени субектът, или субектите, които държавното обвинение третира и приема, че са пострадали от претърпени вреди от процесното деяние и съответно могат да подадат молба за конституирането им като граждански ищци. Индивидуализирането на тези субекти е особено съществено с оглед наличието на права, които те обладават в качеството си на пострадали или на оцетени юридически лица, които възникват още от момента на предявяване на ДП и материалите по него.

Съдебната практика на българските съдилища и ВКС е категорична, че непосочването или неправилното посочване на оцетеното юридическо лице е абсолютно основание за прекратяване на съдебното производство, тъй като освен че води до пряко нарушаване правата на пострадали лица и оцетените юридически такива, то води косвено и до нарушаване правата на подсъдимите, с оглед възможността този процесуално-правен недостатък, ако бъде неглижиран и не бъде санкциониран от страна на съдебния състав чрез прекратяване на съдебното производство, ще бъде предмет на проверка на съдебния акт пред по-горните съдебни инстанции, което при евентуална отмяна на съдебния акт, независимо какъв ще бъде той по същество, ще наруши правото на бърз и справедлив процес според Конвенция за защита правата на човека и основните свободи на подсъдимите по делото.

Шестото нарушение, което считам за много съществено: на стр. 40 от т.114 от ДП по делото е приобщено писмо до Министерство на финансите, съгласно което министерството има качеството оцетено юридическо лице. Разбира се, аз се придържам и към тезата на колегата Я., че ако държавното обвинение твърди, че пострадала е Държавата, Министерство на финансите е неин процесуален представител, а в обвинителния акт и в действията на разследващите органи се твърди, че самото Министерство на финансите е оцетено юридическо лице. Две напълно разминаващи се особено съществено в различието си тези.

С писмото на разследващите Министерството на финансите е уведомено, че може да определи свой представител, който да се яви за предявяване на разследването на 03.08.2023 г. от 09:30 часа в Националната следствена служба. На л.42, т.114 от ДП се намира ново писмо, съгласно което представител на Министерството на финансите не се е явил на 03.08.2023 г., поради което му е определена нова дата за предявяване на разследването – 08.08.2023 г. Аз в материалите по ДП не намерих документи, които да удостоверяват дали предявяването на разследването изобщо е осъществено на тази дата или това обстоятелство не се е случило поради някакви други причини. Едно е да не е предявено ДП по уважителни причини или поради обстоятелство, че пострадалото или оцетеното юридическо лице не желае да се възползва от това си процесуално право; съвсем друго е дали по начина, по който описах съществуващите се материали носители в ДП, е осъществено нарушаване правото на пострадалия или оцетеното юридическо лице да се възползва от това си процесуално право.

В същото време от материалите по делото изобщо няма никаква следа Община Варна да е третирана като пострадало лице или оцетено юридическо лице от страна на разследващите органи и прокурора. Изобщо не е правен опит и не съществуват никакви материални носители дали Община Варна или неин процесуален представител да са призовани да се запознаят с материалите по делото и дали това е сторено. След като не съществуват такива материални носители, приемаме, че това нещо изобщо не се е случило. В тезата на разследващите и държавното обвинение Община Варна практически не се явява оцетено юридическо лице, иначе биха изпълнили задълженията си да конституират същата като такова и да призват Община Варна в лицето на нейния процесуален представител да участва по този начин в ДП, което, разбира се, не е сторено.

В този смисъл константната съдебна практика е абсолютно еднозначна, че е абсолютно нарушено процесуалното право на пострадалия или оцетеното юридическо лице, което косвено рефлектира върху правата на обвиняемите, съответно подсъдимите, с оглед бързината на съдебния процес.

Седмото нарушение: считам, че са допуснати съществени пропуски, неясноти и несъвместими твърдения при описанието на вредите, за които се твърди, че са настъпили в резултат на поведението на подзащитния ми, и на поведението, което държавното обвинение приема, че е следвало той да осъществява. На стр.12–13 и стр.22–23 от обвинителния акт се твърди, че г-н П. „не осъществил с грижата на добър стопанин оперативното управление, свързано с функциониране на съоръжението, и не предприел в рамките на гаранционния срок правни и фактически действия – предявяване на иск с правно основание чл.79 ал.1 и ал.2 от Закона за задълженията и договорите в 10-годишния срок, в резултат на което са последвали значителни щети за Община Варна: – 3 623 552,13 евро с левова равностойност 7 087 051,96 лв., заплатени за актувани като изпълнени, но неизвършени строително-монтажни работи; – 336 019,30 лв., заплатени за отстраняване на аварията, възникнала през август 2019 г., осигурени от Министерството на регионалното развитие и благоустройството по бюджета на Община Варна; – 97 072,50 лв., платени от бюджета на Община Варна във връзка с допълнителни разходи за отстраняване на аварията“.

На първо място, актуването на неизпълнени строително-монтажни работи не съставлява неточно изпълнение и е изначално изключено претърпелите вреди лица да получат защита по реда на чл.79 от ЗЗД, както твърди прокурора.

На второ място, според избраната от прокурора конструкция на обвинението, доколкото тя изобщо е разбираема за подзащитния ми и за мен, вредите, в частта относно обвинението срещу г-н П., не са настъпили от актуването на неизпълнени строително-монтажни работи, както се твърди в цитираната част от обвинителния акт – „в резултат на което са последвали“, а са настъпили от непредявяването от г-н П. на иск по гражданскопроцесуален ред, съгласно пак твърдението на прокурора. Същата неяснота е налице по отношение на другите две суми, за които на стр.13 се твърди, че г-н П. „е ощетил държавата и общините със средства за аварийен ремонт“. Средствата за ремонта са изразходвани според предназначението си и възникването на необходимостта от това не е резултат от поведението на подзащитния ми. Според възприетата конструкция на обвинението се оказва, че ремонт не е следвало да бъде извършен, за да не настъпят вреди за неуточнен правен субект, но в същото време ремонт е следвало да бъде извършен, защото преустановяването на замърсяването е крайния момент на твърдяното престъпно поведение по другото обвинение. Т.е. твърдението на държавното обвинение по двата пункта на обвинителния акт са взаимно изключващи се и противоречиви, което не дава възможност на подзащитния ми и на мен да извършим ефективна защита с оглед твърдените взаимноизключващи се и противоречиви обстоятелства досежно изпълнителните деяния на двете престъпления.

Ако се твърди, че са настъпили вредите в резултат от непредприемането на действия по отношение ангажиране на отговорността на изпълнителя на строително-монтажните работи, за което можем да само гадаем, то предложената от прокурора формулировка по никакъв начин не съответства на обвинение с подобно съдържание.

Категорично е ясно, че искът по чл.79 от ЗЗД не би могъл да бъде способ за защита за втората и третата посочени суми, касаещи разходи по отстраняването на аварията, които суми имат съвсем друг генезис – постъпили са от друго място, по различно време и на различно правно основание. Чл.79 ал.1 от ЗЗД се отнася до „изпълнението заедно с обезщетение за забавата“ или до „обезщетение за неизпълнение“ – нито една от двете хипотези няма отношение към тези суми, доколкото аварията и предприетите дейности по отстраняването □ са изцяло различни и настъпили впоследствие на юридически факти. Дори да се твърди, че те са последица от неточно изпълнение, редът за правна защита не би могъл да бъде посоченият от държавното обвинение – чл.79 от ЗЗД, защото се касае до съвсем отделно правно основание за различен вид гражданска отговорност. Това не е въпрос по същество, а процедурен, тъй като държавното обвинение следва да изчисти тезите си в обстоятелствената и диспозитивна част на обвинителния акт до степен такава да даде възможност на подсъдимите и техните защитници да упражняват защитата си, защото в обвинителната теза не присъства никаква обосновка относно това защо прокурорът твърди, че е следвало да бъдат извършени именно тези правни действия по чл.79 ал.1 от ЗЗД.

Осмото съществено процесуално нарушение, което считам, че е допуснато: цитираните по-горе суми, съставляващи твърдени от държавното обвинение вреди,

последвали от поведението на подзащитния ми, не съвпадат, и то в нито една част, със стойността на актуваните, но неизвършени строително-монтажни работи, съгласно обвинителния акт и обвинителната теза в частта относно обвиненията срещу подсъдимите Т. и Б.. При тях се посочва, че актуваните, но неизвършени строително-монтажни работи са на обща стойност 3 050 690 евро – стр.3–4, 7, 9, 17, 19 от обвинителния акт, която стойност представлява сбор от стойностите на отделните дейности, които са изрично посочени.

За нас остава напълно неясно по какъв начин е изчислена сумата от 3 623 552,13 евро по отношение на обвинението на г-н П. за същите обстоятелства, каквито са и за другите двама подсъдими, макар и квалифицирани по друга правна хипотеза, във връзка с обвинението на моя подзащитен по чл.219 ал.4, вр. ал.1 от НК и защо е налице несъответствие за едни и същи фактически обстоятелства със сумите, възприети по отношение на другите двама подсъдими, още повече предвид изричното уточняване на стр.12 от обвинителния акт, че въпросните 3 623 552,13 евро представляват „толкова, колкото са били платени за неизвършени строително-монтажни работи“, т.е. същите неща, които са извършили другите двама подсъдими. Ние не можем дори да предполагаме защо стойността на въпросните неизвършени строително-монтажни работи варира по отношение на различните подсъдими – Т. и Б. от една страна и г-н П. от друга, и то с 572 862,13 евро при едни и същи твърдения, за едни и същи обстоятелства. Това нарушение считам, че е особено съществено и релевантно за настоящото разпоредително заседание, доколкото поведението на тримата подсъдими в този пункт се отнася до едни и същи обстоятелства, а съществува разлика в сумите за тези изплатени, но неизвършени строително-монтажни работи.

Считам този въпрос за изключително съществен, още повече, че по този начин подзащитния ми се поставя в по-неблагоприятно положение за едни и същи фактически обстоятелства от другите двама подсъдими, тъй като спрямо него за тези едни и същи обстоятелства е повдигнато по-тежко обвинение като размер на сумата по изпълнителното деяние, съставляваща повече с 572 862,13 евро.

В обвинителния акт едновременно се твърди, че вредите са настъпили по следния начин: първо – лошо изпълнение, т.е. договорна отговорност за претърпени загуби; второ – от актувани, но неизвършени строително-монтажни работи, което съгласно същия обвинителен акт е престъпление, следователно, в конкретния случай се касае за деликт в гражданския смисъл на деянието. Освен всичко друго, в обвинителния акт се твърди още, че вредите са от непредявяване на иска, т.е. от вероятно пропуснати ползи, каквото е формулираното по чл.219 ал.4 от НК и на четвърто място – някои от вредите са от разходите по отстраняването на аварията. Не е известен размерът на вредите, не е изяснен характерът на вредите, не е изяснено какво именно е следвало да предприеме подзащитният ми, за да бъдат възстановени тези вреди и кога. За държавното обвинение е несъмнено единствено, че универсалният способ за защита във всички случаи за изброените четири вида настъпили вреди е иска по чл.79 от ЗЗД. Цитирана е изключително общата и неконкретна разпоредба на чл.44 ал.1 т.1 и т.15 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, че кметът на общината ръководи цялата изпълнителна дейност на общината и представлява общината пред физически и юридически лица и пред съда. Наред с това в обвинителния акт се твърди, че е нарушен и чл.20 ал.4 т.1 от Наредба №2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството са вменени като задължения, които подзащитният ми не е изпълнил. За нас остава неясно защо държавното обвинение твърди, че подзащитният ми е нарушил тази разпоредба, която е изначално невъзможно да бъде нарушена, тъй като тя не установява задължения.

При посочването на стойността на вредите, за които се твърди, че са произтекли от поведението на подзащитния ми, е налице противоречие между числовото и словесното изписване (стр.12, 23). При числовото изписване е посочено, че всяка една от сумите включва и евроцентове, респективно стотинки, докато при словесното изписване същите не фигурират. При това положение за защитата е невъзможно да установи за причиняване на вреди в какъв именно размер е повдигнато обвинение. Респективно отсъствието на част от сумата след десетичната запетая при всяка от отделните суми променя изцяло общия размер

на твърдените вреди. Затова ние не можем да разберем какви са вредите, които държавното обвинение претендира – тези с цифровото или със словесното изписване.

Десетото процесуално нарушение: на стр.8, 12, 20 от обвинителния акт числовото изписване на твърдените вреди е 7 520 143,76 лв., докато в приложението към обвинителния акт (стр. 26) като „Нанесени щети“ са посочени 7 520 143,02 лв. Разлика, която ние не можем да разберем откъде идва, по какъв начин прокурора твърди различни суми в обстоятелствената част от обвинителния акт и в неговото приложение, което е неразделна част от него.

На следващо място: на стр.14 от обвинителния акт е записано: „Следва да се отбележи, че средствата за поставяне на напорния тръбопровод съгласно утвърдения проект ще надхвърлят многократно както тези, вече предоставени за отстраняване на аварията, така и първоначално предвидените. Към днешна дата община Варна има обявена обществена поръчка под №000093442 с предмет „Ремонт на напорен тръбопровод ф500 за отпадъчни води, находящ се под дъното на Варненското езеро“. Прогнозната обща стойност на поръчката възлиза на 19 456 666,67 лв. без ДДС“. Абсолютно недопустимо е прокурорът да се позовава на бъдещи несигурни събития. Още повече това твърдение на прокурора за бъдещо несигурно събитие, в случая направено във връзка с обсъждането на твърдени отегчаващи отговорността обстоятелства и още по-важно – на самата съставомерност на деянието, тъй като цитирания по-горе абзац започва с „Обвинението определя случая като особено тежък, защото в резултат на бездействието на обв. П. се е стигнало до аварията“. Твърди се, следователно, че подзащитният ми е извършил деяние, някои елементи от съставомерността на което още не са настъпили, но прокурорът предполага, че това ще се случи. Това твърдение на прокурора прави абсолютно беззащитно нашето поведение с оглед това, че съставомерен признак от изпълнителното деяние по твърденията на прокурора не се е случил и те първа ще се случва, а то е описан като случил се.

Дванадесетото нарушение: на нито едно място – нито в обвинителния акт, нито в постановлението за привличане като обвиняем, при изписването на правната квалификация на обвинението по чл.352 ал.3 т.2, вр. ал.1 от НК не е посочена формата на изпълнителното деяние – предложение първо или предложение второ от цитирания текст прокурорът претендира като изпълнително деяние спрямо подзащитния ми? Престъплението по чл.352 ал.1 от НК има две форми на изпълнителното деяние – „замърсява“ или „допуска да се замърсят“, което задължително следва да намери израз при правната квалификация. Наред с това държавното обвинение не е посочено за коя хипотеза е повдигнато обвинение – дали се касае до „почвата“, „въздуха“, „водни течения“, „басейни“, „подземни води“, „териториалните морски води“, „вътрешните морски води“ или „морски води в зони, определени с международно съглашение“. Нито един от предвидените в престъпния състав обекти не е „воден басейн“, като какъвто обект фигурира в обвинението Варненското езеро. Т.е. прокурорът е посочил обект, който не съществува в изчерпателно изброените обекти в хипотезата на тази правна норма. Следователно няма никакъв шанс да имаме възможност да се защитим. Защо прокурорът твърди, че този обект, неописан в хипотезата на правната норма, може да съставлява елемент от състава на престъплението?

Тринадесетото нарушение: обвинението по чл.352 ал.3 т.2, вр. ал.1 от НК е затова, че г-н П. не е изпълнил задълженията си по изброените в обвинителния акт нормативни актове. На първо място сред тях е посочен чл.15 ал.1 т.1 от Закона за опазване на околната среда, а именно: „Кметовете на общини: 1. информират населението за състоянието на околната среда съгласно изискванията на закона.“

Повдигнатото обвинение е за допускане на замърсяването на езерото чрез непредявяването на претенции към строителя на съоръжението. Така е формулирано обвинението по чл.219 спрямо подзащитния ми г-н П.. Не е предприел мерки да съди изпълнителя на съоръжението, вследствие на което са настъпили тези вреди.

Друго деяние на подзащитния ми не е посочено. Евентуалното неизпълнение на посоченото задължение в чл.15 ал.1 т.1 от Закона за опазване на околната среда няма никакво отношение към съставомерния резултат – дали е информирал или не е информирал населението, няма никакво отношение досежно обстоятелството дали той е предявил претенции спрямо строителя на съоръжението или не. Затова това обстоятелство не може да

бъде форма на изпълнителното деяние.

Защитата е изправена пред необходимостта от това да се защитава срещу елементи от правната страна на обвинението, които по никакъв начин не присъстват в обстоятелствената част на обвинителния акт. Неинформирането на населението – така както е посочено като нарушение на този текст на закона, не е посочено в обстоятелствената част като причина и като фактическо обстоятелство за извършване на деянието.

Четиринадесетото нарушение: на стр.3, 7, 8, 9, 10, 12, 17–23 от обвинителния акт са посочени декларациите за кандидатстване за плащане и фактурите, на основание на които впоследствие са заплатени стойностите на строително-монтажните работи, за които се твърди, че не са били извършени, респективно се твърди, че съставените документи са с невярно съдържание. На това обстоятелство обърна внимание и колегата Я.. Тези обстоятелства са съставомерен признак относно обективната страна на обвинението срещу подзащитния ми и срещу другите подсъдими. Декларациите са 4 броя, като сред тях са Декларация за кандидатстване №6/03.12.2009 г., в която е отчетен като изпълнен монтаж на тръбопровода в езерото 90%, и Декларация за кандидатстване №8/03.12.2010 г., в която е отчетен като изпълнен монтаж на тръбопровода в езерото 10%. Следователно държавното обвинение приема, че тръбопровод изобщо не е бил положен. При това положение за нас е невъзможно да се защитаваме срещу обвиненията, че не са положени достатъчно грижи за тръбопровода, както и че са причинени вреди вследствие на ремонта на същия, при взаимно изключващо се твърдение, че на практика такъв тръбопровод изобщо не е бил полаган.

Петнадесето нарушение на процесуалните правила: то е абсолютно самостоятелно основание за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора. На подзащитния ми са повдигнати обвинения за две престъпления – по чл.352 ал.3 т.2, вр. ал.1 от НК и по чл.219 ал.4, вр. ал.1 от НК. В обвинителния акт на стр. 16 е посочено, че „От страна на обв. П. деянията са извършени с бездействие, поради небрежност“ – посочена е формата на вината. Както следва от чл.219 ал.3 от НК – „Ако деянието по предходните алинеи е извършено умишлено“, престъплението по чл.219 ал.4, вр. ал.1 от НК действително се извършва при форма на вината „непредпазливост“ и тук нямаме възражения.

Не така стоят нещата с престъплението по чл.352 ал. 3 т.2, вр. ал.1 НК. То се извършва при форма на вината „умисъл“. Това обстоятелство следва както от изложеното в ал.1, така и категорично и несъмнено от чл.352 ал.4 от НК: „Ако деянието по ал.1 или 2 е извършено по непредпазливост“ – т.е. законодателят категорично счита, че по ал.1 и 2 деянията са умишлени, а по ал.4 – ако бъдат извършени по непредпазливост. От изложеното следва, че в обвинителния акт е допуснато съществено противоречие относно формулирането на формата на вината, при която е извършено деянието, което държавното обвинение приема, че съставлява престъпление по чл.352 ал.3 т.2, вр. ал.1 от НК. Налице е несъответствие между правната квалификация и словесното описание на субективната страна на състава на престъплението, поради което за подзащитния ми е невъзможно да разбере в какво е обвинен, съответно да се защитава срещу така повдигнатото обвинение.

С оглед на изложеното, на досъдебното производство са допуснати множество отстраними съществени нарушения на процесуални правила, довели до нарушаване правото на защита на подзащитния ми, на другите двама подсъдими и на ошетените юридически лица и пострадали по делото.

До едно изброените от мен съществени нарушения на процесуалните правила са отстраними, каквото е другото кумулативно изискване на т.3 ал.1 на чл.248, по което излагам в момента твърденията си. Т.е. тяхното отстраняване е напълно възможно – остава на държавното обвинение и разследващите органи, в зависимост от фазата, в която евентуално съдебният състав ще приеме, че са допуснати тези нарушения.

Считам, че прилагането на изложеното в ТР №2 от 7.10.2002 г. на ОСНК на ВКС по НД №2/2002 г. е абсолютно задължително досежно изискванията на същото това ТР, задължително за приложение на всички съдебни състави на територията на Република България, за съдържанието на обвинителния акт, визирани в чл. 246 НПК.

Моля на основание чл.248 ал.5 т.1, вр. чл.249 ал.4 т.1 от НПК да прекратите съдебното производство и да върнете делото на прокурора за отстраняване на допуснатите множество отстраними съществени нарушения на процесуални правила, довели до

нарушаване правото на защита на подзащитния ми и другите двама подсъдими и пострадалия или ощетените юридически лица.

Ако приемете искането ми за неоснователно и го отхвърлите, по отношение на останалите точки от чл.248, ал.1 от НПК считам, че не е налице необходимост от назначаване на резервен съдебен заседател или разглеждане на делото при закрити врата. Не са налице основания за промяна на мерките за процесуална принуда. Нямам искания за провеждане на съдебното следствие по реда на особените правила. Към настоящия момент нямам искания за нови доказателства по делото.

ПРОКУРОРЪТ – РЕПЛИКА: Относно становището на адв. Х. – доколко твърденията, изложени в обвинителния акт по отношение на подс. Т. са верни – това е въпрос по същество на обвинението.

По възраженията на адв. Я.: съгласен съм, че от обвинението следва да бъдат изключени фактурите, които не са съставени от обв. Б. и Т., но в края на краищата това пак е въпрос по същество. Безспорно е, че тези документи, които са част от пакета, послужил като основание за извършване на плащането, не са били съставени от двамата подсъдими.

Кой се е облагодетелствал от престъплението? От престъплението се е облагодетелствал изпълнителя по договор за строителство и това е гръцката компания „Сфелинос“. В. К. е посочен единствено и само като представител на тази компания и управител на клона в България. „Особено тежкия случай“ така, както е аргументиран в края на обстоятелствената част на обвинителния акт се отнася с пълна сила и за деянието на Б. и Т..

По възраженията на адв. М.: не смятам, че е нарушена разпоредбата на чл.225 от НПК с извършването на две отделни привличания на подс. П. за две отделни деяния – по чл.352 и по чл.219. В края на краищата разследващия орган е изпълнил разпоредбата на НПК, като при наличието на наличието на основание за ново престъпление, е извършено ново привличане.

Периода на деянието по чл.352 е от началото на август 2019 г. до септември 2020 г., когато е преустановено безспорно замърсяването и това е времевата рамка, която според мен, в качеството си на представител на държавното обвинение, се простира бездействието на бившия кмет на Варна. Това също е ясно от съдържанието. Началният момент на това бездействие, както споменах, е началото на м. август или по-конкретно 20.08, когато е входирано уведомителното писмо на управителя на ВиК дружеството.

Кои са пострадалите от деянието? Както е описано в акта, пострадалите са Държавата и Община Варна. Държавата за средствата, които са платени за отчетена, но неизвършена реално строителна работа, а Община Варна е ощетена веднъж заради това, че не могла да получи реално изпълнение на отчетени, но неизвършени строителни работи или да получи обезщетение за тези работи и втори път заради разходите, които се е наложило да извърши за ремонт след възникването на аварията. Според мен тези разходи не биха били извършени ако в рамките на гаранционния срок Община Варна, в лицето на тогавашния кмет на общината, бе предприела някакви действия по отношение изпълнителя на строежа за привеждането му в съответствие с предварително одобрения проект или за обезщетяване.

Не мога да пренебрегна последното нарушение на адв. М. – то е факт. Обвинението по чл.352 е за непредпазливо деяние. Факт е, че цифровото изписване касае умишлено, което си е основание за прекратяване и връщане.

СЪДЪТ се оттегли на тайно съвещание.

Съдебното заседание продължава в 12:40 часа в присъствието на:

Представител на Окръжна прокуратура – Варна, подсъдимия Т. със защитник адв. Х., подсъдимия П. със защитник адв. М., подсъдимата Б. със защитник адв. Я../.

СЪДЪТ, след тайно съвещание, като взе предвид становищата на страните и

материалите по делото, намери следното:

Обвинителният акт дава рамките на обвинението и посочва онези съществени факти и обстоятелства, установяването на които е необходимо, за да се приеме, че обвиняемият, съответно подсъдимият, е осъществил деянията, в извършването на които е обвинен. Посочването на тези рамки и на фактите и обстоятелствата, подлежащи на доказване, е безусловно необходимо, за да може пълно, ясно и точно подсъдимият да разбере, в какво е обвинен и да организира защитата си. Неяснотата, непълнотата, двусмислието и противоречията в обвинителния акт винаги водят до ограничаване правото на защита на подсъдимия, което налага отстраняването им по съответния процесуален ред.

В обстоятелствената част е посочено, че са използвани три документа, подробно изброени – декларация за кандидатстване за плащане, фактура и сертификати за плащане. В диспозитива, тези документи са категоризирани като такива с невярно съдържание. В изложението обаче не се съдържа и дума относно това, кои обвинението приема за такива с невярно съдържание, някои от тях или всички /единият от посочените е диспозитивен и не може да бъде обект на лъжливо документиране/. Инкриминираният документ е в основата на престъплението по чл. 212 от НК, тъй като именно той създава привидното основание да се получи имущество, както и неговото съдържание заблуждава, респ. мотивира съответното лице да извърши акт на имуществено разпореждане. Именно затова точното и правилно определяне на вида на документа, чрез използването на който се осъществява престъпния състав на документната измама, е от съществено значение за упражняване правото на защита. По отношение вида на използваните документи, в обвинителния акт следва да има пълна яснота и прецизност, тъй като те са един от основните елементи на престъпния състав, подлежащ на установяване и доказване.

Предявено е обвинение по отношение на Т. и Б. в задружна престъпна дейност – „съучастие като извършител“. Факти, имащи отношение към обективните и субективния признак на съучастието във формата му извършител, в обстоятелствената част на обвинителния акт няма. И ако все пак се приеме, че количествения признак някак си се установява, то качествения изобщо не е засегнат. Няма упоменати факти, които да разкриват съвместността на участниците, кой какви действия е извършил за постигане на общия резултат, какво представляват общите им усилия и как тези усилия са в причинна връзка с осъществяване на престъпния резултат. Липсата им лишава обвинените лица изобщо да разберат в какво са обвинени, респ. адекватно да се защитават.

Порок във внесенния обвинителен акт е и липсата на обосновка защо прокурорът приема, че при случая, касаещ престъпната дейтелност на подс. Т. и Б., е налице квалифициращото обстоятелство „особено тежък случай“ по смисъла на чл. 93, т.8 от НК. Ако това пък бъде прието от съда, е недопустимо за първи път с присъдата подсъдимите да научават защо е налице това квалифициращо обстоятелство, което генерира и далеч по-сериозна санкция. Такава обосновка присъства относно дейтелността на подс. П. /л.14 от ОА/, но нито дума за посочените по-горе лица, обвинени в документна измама. Тази факти касаещи подс. П. не могат да бъдат отнесени и към другите подсъдими, доколкото тяхната дейтелност е от съвсем друг характер. При това положение съдът приема, че обвинителният акт по отношение и на тези обстоятелства не отговаря на изискванията на чл.246 от НПК и на записаното в ТР № 2 / 2002 г. на ОСНК, т.4.2.

Труден за установяване, респ. за защита е и стойностното изражение на обвинението по чл. 219 от НК по отношение на подс. П.. В обстоятелствената част липсва изцяло обосновка как обвинението е стигнало до извода, че стойността на настъпилите вреди са в размер на 7 520 143,76 лева. Тази цифра дори пренесена механично, не отговаря и на стойността на обвинението на подс. Т. и Б. за неизпълнени строително-монтажни работи за същата строителна компонента. Как и по какъв начин се формира тази сума не е ясно. Тя обаче е от значение за делото, доколкото е пряко свързана с обвинението и приписаното задължение на П. да предяви иск срещу изпълнителя. В обвинителната формулировка е вписано, че се касае за неточно изпълнение на проекта, но в крайна сметка /и според прокурора/ непълното изпълнение се свежда единствено и само до неизпълнение на полагане на тръбата под дъното на езерото, а не изобщо за липсата ѝ, доколкото макар и изпълнено извън предварително одобрените проекти, тръбата е положена и е функционирала. Ако се поддържа подобно обвинение с тази конструкция, следва да се

диференцират точно неизвършените дейности, тяхната стойност, за които може да се претендира.

Идентични са съображенията на съда и по отношение обвинението по чл. 352 от НК в обстоятелствената част на обвинителния акт няма каквато и да е фактология касаеща цитираното обвинение. Единственото изложение, в което пък няма факти, то по-скоро е заключение на прокурора, се намира в абзац последен на стр.6 от ОА. Липсват каквито и да обстоятелства описващи съставомерните действия, в случая бездействия – това се разбира единствено от диспозитива на обвинителния акт, на подс. П.. Подобно описание се изисква за да обоснове и субективната страна на престъплението. Според обвинението, то е по ал.1 /поне такъв е диспозитива/ и предполага узнаване от привлеченото към наказателна отговорност лице на фактическите действия извършени от него, от които да се извлече изисквания от нормата пряк или евентуален умисъл. Вписването в диспозитива на законови и подзаконови нормативни актове, запълващи бланкета, както е направено в обвинението по чл.352 от НК, не могат да заместят фактическите обстоятелства, въз основа на които се определят и установяват съставомерните признаци. И с това според съда е било нарушено правото на защита на подсъдимия П. да узнае фактическите и правни рамки и на това обвинение.

Не на последно място следва да се фиксира и допуснатото нарушение на процесуалните права на пострадалите, в случая ощетените лица. Макар и със значителния обем, в досъдебното производство няма данни разследващите органи да са изпълнили задълженията си първо да установят кои лица са съвместими с чл.74 от НПК, а последствие да ги призават, разяснят правата им по чл.75 от НПК и най-важното, да им дадат реална възможност да упражнят тези права. Първо, предвид обвинението, Община Варна изобщо не е призовавана или по-точно не е уведомявана, че съгласно воденото разследване и предявено обвинение има качеството на ошетен лице. Не по-различно е положението и с Държавата. Съдържащите се писма в т.114 от ДП изобщо не могат да удовлетворят процесуалните изисквания на чл.75 от НПК. Това, че тези лица не са упражнили правата си, или поне не са заявили, че няма да ги упражняват, категорично е процесуално нарушение и е самостоятелно основание връщане на делото.

И на последно място следва да бъде обсъден и въпроса относно компетентността на разследване, доколкото се касае за обвинение за злоупотреба с европейски средства по отношение на подсъдимите Т. и Б.. Разпоредбата на чл.194а от НПК /в редакцията ѝ от 2022 г./ дава светлина относно тази компетентност /на Европейската прокуратура/ и поставя въпроса за бъдещото наблюдение на процесното досъдебно производство по отношение на подс. Т. и Б. от компетентния европейски делегиран прокурор. Не е немислимо и поставянето на въпроса относно местната подсъдност на делото, както и защо е водено общо разследване за споменатите подсъдими и подс. П., при липса на каквато и да връзка между тях, съгласно твърдяната в ОА престъпна дейност. В подкрепа на това са и констатациите, че между тях липсва каквато и да е задрожна престъпна дейност, престъплението по чл. 212 от НК е извършено, довършено в гр. София /бел. от ОА/, а престъпленията, в които е обвинен подс. П. в гр. Варна, те са коренно различни по вид и род, с разлика в периода на осъществяването им от близо 7 години и т.н., е нещо, което също следва да бъде преразгледано от прокурора.

Констатираните по-горе отстраними процесуални нарушения налагат прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора, което от своя страна обезсмисля и произнасяне на съда по останалите въпроси залегнали в чл. 248, ал. 1 от НПК.

Предвид горното, **СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по НОХД № 1586 / 2023 г. по описа на ВОС.

ВРЪЩА ДЕЛОТО на прокурора за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване процесуалните права на подсъдимите и

ощетените лица в производството.

Определението подлежи на обжалване и протест в 7-мо дневен срок.

ОТМЕНЯ определената с Разпореждане №134/24.01.2024 г. резервна дата за разглеждане на делото.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 12:51 часа.

Председател: _____

Заседатели:

1. _____

2. _____

Секретар: _____